

Книга Даниїла — номер сто три

Розкриття пророцтва: розуміння потрібного застосування пророчих моделей

Jeff Pippenger

2024-02-29

Ми розглядаємо потрібні застосування пророцтва. Ми робимо це з метою з'ясувати, що, коли Господь розпечатав останні шість віршів одинадцятого розділу Даниїла разом із крахом Радянського Союзу в «час кінця» 1989 року, відбулося «помноження знання», яке мало випробувати те покоління Божого народу.

І він сказав: Иди своєю дорогою, Даниїле, бо ці слова закриті та запечатані аж до часу кінця. Багато хто очиститься, вибілється й буде випробуваний; а безбожні чинитимуть безбожно; і жоден із безбожних не зрозуміє, а мудрі зрозуміють. Даниїла 12:9, 10.

Щоразу, коли Лев із коліна Юдиного знімає печатку з істини, Сатана діє, щоб протистояти посланню. Опір, вчинений проти істин, відкритих у тих останніх віршах одинадцятого розділу книги Даниїла, спонукав до глибшого вивчення істин, пов'язаних із цими віршами, щоб освячений захист від помилок, які пропонувалися для підриву відкритих істин, не встояв. Одним із принципів, який був виявлений у розпал тієї дискусії, було потрібне застосування пророцтва. Спершу його розпізнали у зв'язку з потребою правильно визначити, що означає "щоденне" в книзі Даниїла (язичництво), та правильну історію, пов'язану з "відняттям щоденного" (508 р. н. е.).

Визнання трьох спустошувальних сил як рамкової структури пророцтва відповідало міллеритській рамковій структурі пророцтва, у якій такою рамкою були перші дві спустошувальні сили, а міллеритське ототожнення «щоденного» з язичництвом забезпечило історію, узгоджену з останніми шістьма віршами одинадцятого розділу книги Даниїла, як, за словами Сестри Вайт, і мало бути. Таким чином, опір розпечатаному знанню в час кінця у 1989 році приніс більше світла, оскільки знання примножувалося, і також окреслив конкретні правила для руху третього ангела, що йшли паралельно з розвитком певних пророчих правил, які були зібрані та застосовані в русі першого ангела Вільямом Міллером.

Ми розглянули потрібне застосування трьох Римів, трьох падінь Вавилона та трьох Іллів і тепер звертаємося до трьох посланців, які готують шлях для Посланця Заповіту. Ми виявили тісне накладання й паралель між трьома Римами та трьома падіннями Вавилона, а також тісну паралель із трьома Іллями та трьома посланцями, що готують шлях. В останні дні Вільям Міллер і Future for America обидва представляють третього Іллю, а також третього посланця, що готує шлях. Ісус завжди ілюструє кінець чогось його початком, а рух першого ангела відповідає рухові третього ангела.

Бог надав вістям 14 розділу Об'явлення їхнє місце в послідовності пророцтв, і їхня праця не повинна припинятися до завершення історії цієї землі. Вістки першого й

другого ангелів і досі є істиною для цього часу та мають іти паралельно з тією, що слідує. Третій ангел проголошує своє застереження гучним голосом. «Після цього, — сказав Іван, — я побачив іншого ангела, що сходив з неба, маючи велику владу, і земля була освітлена його славою». У цьому осяянні поєднано світло всіх трьох вісток. Матеріали 1888 року, 803, 804.

Рух першого й другого ангелів очолював Вільям Міллер. Сестра Вайт називає Міллера «обраним вісником».

"Вільям Міллер розхитував царство Сатани, і архіворог прагнув не лише нейтралізувати вплив цього послання, а й знищити самого посланця." Дух пророцтва, том 4, с. 219.

Вона також зазначає, що Ілля та Іван Хреститель були прообразами Міллера.

«Тисячі були приведені до того, щоб прийняти істину, яку проповідував Вільям Міллер, а служителі Божі були підняті в душі та силі Іллі, щоб проголошувати вістку. Подібно до Івана, Предтечі Ісуса, ті, хто проповідували цю урочисту вістку, вважали за необхідне покласти сокиру при корені дерева й закликати людей приносити плоди, гідні покаяння». Ранні твори, 233.

Іван Хреститель, який, за словами Ісуса, був другим Іллею, був також першим посланцем, якому належало приготувати шлях для Посланця Завіту. Отже, очевидно, що рух третього ангела матиме «обраного посланця». Цей посланець буде прообразно представлений Іллею, Іваном Хрестителем і Вільямом Міллером. Разом із Міллером двоє обраних посланців представляють початок і завершення руху трьох ангелів чотирнадцятого розділу Книги Об'явлення, і таким чином разом вони являють і третього Іллю, і третього посланця, якому належить приготувати шлях для Посланця Завіту.

Відкинути звістку обраного вісника на початку або в кінці — це смерть, а звістка Future for America ґрунтується на пророчому застосуванні принципу «лінія на лінію», що є методологією пізнього дощу. Через застосування «лінія на лінію» встановлено, що міллеритський рух був прообразом руху Future for America. Віхою в історії міллеритів є Вільям Міллер, «обраний вісник». Відкинути ту віху — означає відкинути звістку; тож початок і кінець адвентизму встановлюють, що відкидання вісника також є відкиданням звістки, бо звістка визначає обраного вісника. Отже, відкинути звістку — означає відкинути вісника, і навпаки. Без танцівника немає танцю.

Мені знову було вказано на проголошення першого пришествя Христа. Іван був посланий у душі та силі Іллі, щоб приготувати шлях для Ісуса. Ті, хто відкинув свідчення Івана, не отримали користі від вчення Ісуса. Їхній опір вістці, що провіщала Його пришествя, поставив їх у становище, де вони не могли легко прийняти найпереконливіші докази того, що Він є Месією. Сатана спонукав тих, хто відкинув вістку Івана, піти ще далі — відкинути й розіп'яти Христа. Чинячи так, вони поставили себе в становище, де не могли прийняти благословення в день П'ятидесятниці, яке показало б їм шлях до небесного святилища. Роздерття завіси храму показало, що юдейські жертви й обряди більше не будуть прийняті. Велика Жертва була принесена і прийнята, а Святий Дух, що

зійшов у день П'ятидесятниці, переніс думки учнів від земного святилища до небесного, куди Ісус увійшов із Своєю власною кров'ю, щоб вилити на Своїх учнів благословення Його спокути. Але юдеї залишилися в повній темряві. Вони втратили все світло, яке могли б мати щодо плану спасіння, і все ще поклалися на свої марні жертви та приношення. Небесне святилище посіло місце земного, однак вони не знали про цю зміну. Отже, вони не могли отримати користі від посередництва Христа у Святому місці.

Багато хто з жахом дивиться на дії юдеїв, які відкинули й розіп'яли Христа; і, читаючи історію ганебного знуцання над Ним, вони думають, що люблять Його і що не відреклися б від Нього, як Петро, і не розіп'яли б Його, як юдеї. Але Бог, що читає серця всіх, випробував ту любов до Ісуса, яку вони заявляли, що відчують. Усе небо з найглибшим інтересом спостерігало за прийняттям першої ангельської вістки. Та багато хто, заявляючи, що любить Ісуса, і проливаючи сльози, читаючи оповідь про хрест, глузували з доброї звістки про Його пришествя. Замість того щоб прийняти цю вістку з радістю, вони оголосили її оманною. Вони зненавиділи тих, хто любив Його пришествя, і вигнали їх із церков. Ті, що відкинули першу вістку, не могли отримати користі від другої; так само не принесло їм користі й опівнічний крик, який мав приготувати їх увійти з Ісусом вірою у Святе святих небесної святині. І, відкинувши дві попередні вістки, вони так затемнили своє розуміння, що не бачать жодного світла в третій ангельській вістці, яка показує шлях у Святе святих. Я бачила, що так само, як юдеї розіп'яли Ісуса, так і номінальні церкви розіп'яли ці вістки, і тому вони не знають шляху у Святе святих і не можуть скористатися заступництвом Ісуса там. Подібно до юдеїв, які приносили свої марні жертви, вони підносять свої марні молитви до відділення, яке Ісус полишив; і Сатана, задоволений цією оманною, набирає релігійного вигляду і спрямовує думки цих так званих християн до себе, діючи своєю силою, своїми знаменнями та оманливими чудесами, щоб міцніше втягнути їх у свої тенета.

Ті, «хто відкинув свідчення Івана, не мали користі від вчення Ісуса», і ті, «хто відкинув перше послання, не могли отримати користі від другого; також вони не мали користі від опівнічного крику». Служіння Івана передувало хрещенню Христа, який невдовзі після того очистив храм на початку Його служіння. Служіння Міллера підготувало до того, щоб Христос очистив синів Левія, коли Він несподівано прийшов 22 жовтня 1844 року. В одному й в іншому з цих двох свідків відкинення вісника, який готує шлях, дорівнює смерті.

Очищення та очищувальна праця, звершені Христом у Його служінні як Посланця Заповіту, мали на меті піднести народ, щоб він виконав працю з донесення звістки про спасіння світові. Ця праця звершується заздалегідь, перед періодом, який позначає початок виконавчого суду. Зруйнування Єрусалима в історії учнів представляє виконавчий суд, а адвентизм відвернувся від своєї відповідальності виконати ту працю, але Господь намагався зібрати їх разом. Він спонукав Свій народ опублікувати таблицю 1850 року як графічне відображення звістки, яку вони могли б нести світові.

Не було волею Божою, щоб Ізраїль блукав сорок років у пустелі; Він бажав провести їх прямо до землі Ханаан і утвердити їх там як святий, щасливий народ. Але «вони не

могли ввійти через невір'я». Євреїв 3:19. Через їхнє відступництво та відпадиння від віри вони загинули в пустелі, а інших було піднято, щоб увійти в Обітовану землю. Так само не було волею Божою, щоб пришествя Христа так довго затримувалося і щоб Його народ залишався стільки років у цьому світі гріха й скорботи. Але невір'я відділило їх від Бога. Оскільки вони відмовилися виконати працю, яку Він їм доручив, інших було піднято, щоб проголосити вістку. З милості до світу Ісус відкладає Своє пришествя, щоб грішники мали можливість почути застереження і знайти в Ньому прихисток, перш ніж буде вилито гнів Божий. Велика боротьба, 458.

Якби лише адвентизм твердо тримався своєї віри, «їхня праця була б завершена».

"Якби адвентисти після великого розчарування 1844 року твердо трималися своєї віри й одностайно слідували у відкриваному Божому провидінні, прийнявши вістку третього ангела й у силі Святого Духа звіщаючи її світові, вони побачили б Боже спасіння; Господь потужно діяв би через їхні зусилля, справа була б завершена, і Христос уже прийшов би, щоб прийняти Свій народ до їхньої нагороди. Але в період сумнівів і невизначеності, що настав після розчарування, багато адвентних віруючих відпали від віри. . . . Так справа була загальмована, і світ залишився в темряві. Якби вся адвентистська спільнота об'єдналася навколо заповідей Божих і віри Ісуса, наскільки інакшою була б наша історія!" Євангелізм, 695.

Навесні 1844 року Посланець Заповіту очистив рух міллеритів, а восени приніс вістку третього ангела. Міллер, його вістка та рух, який він представляв, виконали притчу про десять дів. На табірному з'їзді в Ексетері, штат Нью-Гемпшир, надійшла вістка Опівнічного Крику, і за два короткі місяці було продемонстровано, які з дів мали олію. Дві групи виявилися, і третій ангел прибув із вісткою в руці, яку слід було з'їсти, але мудрі діви "поступилися своєю вірою" у "період сумнівів і невизначеності."

"Період сумніву й непевності" був уособлений учнями під час Його смерті, але на третій день Він почав відкривати учням вістку про Своє воскресіння, і вони не "зреклися своєї віри". Період сумніву й непевності для мудрих дів руху першої та другої ангельських вісток тривав приблизно три роки, після чого Господь відкрив сестрі Вайт, що Він простяг Своєю руку, щоб знову зібрати останок Свого народу. Він повів Свій народ розпочати їхню видавничу працю і підготувати другу таблицю Авакума, але "багато з віруючих адвенту зреклися своєї віри. . . . Таким чином, праця була загальмована, а світ залишився в темряві."

У 1849 році Вільям Міллер, обраний посланець перших двох ангельських вісток, відійшов до спочинку. Якби мудрі діви 22 жовтня 1844 року "твердо трималися своєї віри й одностайно йшли далі у Божому провидінні, що відкривалося", Господь підняв би іншого посланця в дусі й силі Іллі. Натомість "пришествя Христа" було "відкладене, і Його народ" "подібним чином" до стародавнього Ізраїлю буде "залишатися" "багато років у цьому світі гріха й скорботи".

Сто двадцять шість років після повстання 1863 року Господь поставив обраного вісника третього ангела. Його служіння полягало як у тому, щоб приготувати шлях для того, аби

Посланець Заповіту раптово прийшов у Свій храм і вступив у заповітні стосунки зі ста сорока чотирма тисячами під час завершальних етапів Слідчого Суду, так і в проголошенні вістки, яка протистоїть потрібному союзу Ахава, Єзавелі та її пророків у період Виконавчого Суду, що розпочинається з недільного закону, який незабаром настане.

Третій вісник, який готує шлях, означає працю, послання, посланця і рух під час завершальних сцен слідчого суду. Третій Ілля означає працю, послання, посланця і рух під час завершальних сцен виконавчого суду. Послання вісника, який готує шлях, і послання Іллі — це послання третього з трьох «Горе», описаних у розділах від восьмого до одинадцятого книги Об'явлення.

В історії, представленій посланцем, що готує дорогу, звістка третього «Горе» представляє сурму, яка кличе Лаодикійський адвентизм «купити в Мене золото, випробуване в огні, щоб ти збагатів; і білу одягу, щоб ти зодягнувся, і щоб не з'явилася соромота твоєї наготи; і намасти свої очі очною маззю, щоб бачити». Це звістка Божої любові, що показує Божому народові їхні переступи, бо «кого» Він любить, тих Він «докоряє й карає». Це звістка про праведність Христа, що кличе людей прийняти Його характер, який являється в період, коли Посланець Заповіту звершує працю очищення храму душі, і тому Він кличе тих, кого Він любить, виявити Його характер і «отже, будьте ревними й покайтеся», бо Він «при» диспенсаційних «дверях», що представляють закриття часу випробування, де Він «виплюне» Лаодикійський адвентизм «зі» Своїх «уст». Ті диспенсаційні «двері» — це двері, які Він «відчиняє, і ніхто не зачиняє; і зачиняє, і ніхто не відчиняє».

Існує видима суперечність, яка розв'язується застосуванням «лінія на лінію», але багато хто навіть не помічає цієї видимої суперечності. Коли її розв'язано, це прояснює перехід від Слідчого суду до Виконавчого суду, який відбувається у момент запровадження недільного закону, що незабаром настане. Вона розв'язується визнанням того, що П'ятидесятниця є прообразом недільного закону, який невдовзі буде запроваджено у Сполучених Штатах. Щоб завершити наш розгляд третього вісника, який готує шлях як символ у Слідчому суді, на відміну від третього Іллі як символу Виконавчого суду, ми розглянемо цю видиму суперечність.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

Ангел, що долучається до проголошення вістки третього ангела, має осяяти всю землю своєю славою. Тут передвіщено працю всесвітнього масштабу й небувалої сили. Адвентний рух 1840–1844 років був славним проявом Божої сили; вістка першого ангела була донесена до кожної місіонерської станції у світі, і в деяких країнах спостерігався найбільший релігійний інтерес, який був засвідчений у будь-якій країні від часів Реформації шістнадцятого століття; але все це буде перевершено могутнім рухом під впливом останнього попередження третього ангела.

Діло буде подібним до того, що відбувалося в День П'ятидесятниці. Як 'ранній дощ' був даний під час виливання Духа Святого на початку проповіді Євангелія, щоб викликати проростання дорогоцінного насіння, так і 'пізній дощ' буде даний наприкінці для

дозрівання жатви. 'Тоді ми пізнаємо, якщо будемо прямувати до пізнання Господа: вихід Його певний, як ранок; і Він прийде до нас, як дощ, як пізній і ранній дощ для землі.' Осія 6:3. 'Тож радуйтеся, діти Сіону, і веселіться в Господі, Бозі вашому: бо Він дав вам ранній дощ помірно, і Він зішле для вас дощ — ранній дощ і пізній дощ.' Йоїл 2:23. 'В останні дні, говорить Бог, Я виллю від Мого Духа на всяке тіло.' І станеться, що кожен, хто покличе ім'я Господнє, спасеться.' Дії 2:17, 21.

Велике діло Євангелія не завершиться меншим проявом Божої сили, ніж той, що ознаменував його початок. Пророцтва, які сповнилися у вилитті раннього дощу на початку проголошення Євангелія, знову мають сповнитися у пізньому дощі при його завершенні. Ось «часи освіження», на які очікував апостол Петро, коли сказав: «Отож, покайтеся й наверніться, щоб стерлися ваші гріхи, коли настануть часи освіження від лица Господнього; і Він пошле Ісуса». Дії 3:19, 20. Велика боротьба, 611.